

ve gennemført som led i udviklingen af en bred og omfattende europæisk sikkerhedsarkitektur. Efter denne tankegang vil udvidelse af NATO ikke være begrundet med en ekstern trussel; derimod vil formålet med en udvidelse være at styrke sikkerheden for alle Europas lande – NATO-lande som ikkemedlemmer. USA har også understreget, at samarbejdet i NACC og i Partnerskab for Fred på sigt vil bane vejen for nye medlemmer, og dette samarbejde vil opbygge de stærke bånd, alliancen og dens medlemmer ønsker med ikkemedlemmerne. USA har særlig peget på behovet for at udvikle et godt forhold mellem NATO og Rusland.

I denne diskussion har Danmark det grundsyn, at den vestlige verden skal anlægge en positiv, åben holdning til de centraleuropæiske landes ønsker om at blive integreret i de vestlige samarbejdsstrukturer.

Østlandenes tilnærmelse til Vesteuropa skal ikke kun ske på ét plan, men på mange planer samtidig, for ellers vil processen mislykkes. Vi kan ikke nøjes med én bro over den kløft, som den kolde krig har efterladt; der er behov for mange broer: Der skal bygges bro på det økonomiske område, på menneskerettighedsområdet, på miljøområdet, i handelspolitikken og i sikkerhedspolitikken. Vi skal desuden væsentligt indsnævre forskellen i levevilkår mellem Vest- og Østeuropa, hvis vi skal skabe varig stabilitet.

Det er regeringens politik, at integrationen på disse kerneområder må ske harmonisk, og at der bredt må ske en økonomisk og politisk tilnærmelse mellem de nye demokratier i Øst og de gamle demokratier i Vest. Dét er forudsætningen for en langsigtet stabilitet i Europa.

Danmark sluttede op om beslutningerne på NATO-topmødet i januar i år, og regeringen støtter princippet om, at NATO-kredsen bør udvides med central- og østeuropæiske lande, men at en udvidelse af NATO bør ske under visse forudsætninger. For det første bør udvidelsen, når den kommer, gennemføres på en sådan måde, at der ikke skabes nye skillelinjer i Europa. Det er derfor også regeringens opfattelse, at det for stabiliteten i Europa er vigtigt, at der som nævnt bygges mange broer: økonomisk, handelspolitisk, politisk osv. Der må være en større sammenhæng i tingene.

For det andet er det væsentligt, at alliancen udvikler sit forhold til Rusland, og det samme gælder med hensyn til Ukraine og Hviderusland; Rusland har ingen vetoret over for NATO's udvidelse. Men det er vigtigt at tilkendegi-

ve, at en udvidelse ikke er vendt mod nogen anden stat, for NATO er ikke vendt mod nogen. Formålet med udvidelse er at skabe øget stabilitet og sikkerhed for hele Europa, altså også for Rusland, der ganske som vi har en sikkerhedspolitisk interesse i, at Østeuropa forbliver et stabilt område. Det har en positiv virkning på stabiliteten i Rusland selv.

For det tredje ligger de baltiske landes sikkerhedspolitiske situation regeringen stærkt på sinde. Det hensyn vil spille en stor rolle på det forestående NATO-udenrigsministermøde; de må ikke glemmes i denne sammenhæng og endnu mindre lades tilbage i en mere udsat position.

For det fjerde må udvidelsesprocessen selv sagt ikke berøre NATO's muligheder for at gennemføre kollektivt forsvar, for man skal erindre, at medlemskab af NATO indebærer en sikkerhedsgaranti. Det er en vidtrækkende beslutning. Et NATO med 20 eller 25 medlemmer skal fungere lige så effektivt som et NATO med 16 medlemmer, så sikkerhedsgarantien til nye medlemmer skal være troværdig.

Med Partnerskab for Fred er der iværksat en proces, hvor medlemskab er slutningen på processen, ikke begyndelsen. Partnerskab for Fred er baseret på princippet om, at hvert partnerland selv ud fra sine ønsker, behov og interesser fastlægger tempo og omfang i sin tilnærmelse til NATO; dette princip skal fastholdes. Partnerskab for Fred er således en god ramme for udvikling og forberedelse af potentielle nye medlemmer af alliancen.

For Danmark er det et klart mål at sikre de baltiske lande mulighed for at deltage i Partnerskab for Fred på lige fod med de øvrige central- og østeuropæiske lande. Det sikrede vi fra dansk side på NATO-topmødet, og det er stadig væk dansk politik. Denne politik er i tråd med vores generelle målsætning om at sikre, at de baltiske lande integreres i de vesteuropæiske samarbejdsstrukturer, og at de baltiske lande må sikres de samme muligheder for at deltage i samarbejdet som f.eks. Visegradlandene.

Udvidelse af NATO's medlemskreds bør være en del af opbygningen af en atomfattende europæisk sikkerhedsarkitektur – her vil også CSCE kunne spille en betydelig rolle – og med en sådan politik undgår vi at skabe nye skillelinjer i Europa.